

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως το κατ' ελάχιστον παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, αληθείς παροσχόν εις την χώραν ημών υπηρεσίας και υπό του Οικουμενικού Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως ως ανάγνωσμα άριστον και χρησιμώτατον εις τους παίδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

* Εσωτερικού :

* Εξωτερικού :

* Έτησίαν δρ. 8.— * Έτησίαν φρ. 10.—
 * Εξαμήνιος " 4,50 * Εξαμήνιος " 5,50
 * Τριμήνιος " 2,50 * Τριμήνιος " 3,—
 Δι συνδρομαί άρχονται την 1ην εκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ, 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20

Διὰ τῶν Πρακτικῶν, Ἐσωτερ. λ. 10. Ἐξωτερ. λ. 15
 Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου
 τιμῶνται ἑκαστὸν λελ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐκλείδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βασιλειῶν

Περίοδος Β'.—Τόμος 21ος

Ἐν Ἀθήναις, 22 Φεβρουαρίου 1914

Ἔτος 36ον.—Ἀριθ. 12

ΟΙ ΓΙΑΤΡΟΙ ΤΟΥ ΓΙΑΝΝΑΚΗ ΚΩΜΩΔΙΑ ΜΟΝΟΠΡΑΚΤΗ

Πρόσωπα :

ΠΕΤΡΑΚΗΣ, δέκα ἐτῶν.
 ΛΙΝΟΥΛΑ, ἐννέα ἐτῶν, ἀδελφή του.
 Ο ΕΞΑΔΕΛΦΟΣ ΑΝΔΡΕΑΣ, εικοσι τριῶν ἐτῶν.
 ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ, δεκάτ' ἐτῶν. [Ἡ ΜΑΡΟΥΛΑ, δίδει
 ὁ ὄσλος αὐτὸς εἰμπορὴ νὰ παιχθῆ καὶ
 ἀπὸ κορίτσι.]

Ἡ σκηνὴ εἰς τὸ δωμάτιον τῆς Λινοῦλας.
 Εἰς τὸ βάθος παρῶντον. Ἀριστερά, μὲ
 τουαλιέτα μὲ διάφορα δοχεῖα καὶ μπουκαλά-
 κικ. Δεξιά, θύρα. Ἐμπρός, καὶ λιγάνι πλα-
 γίως ἐνα διζανάκι.

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ

ΛΙΝΟΥΛΑ, ἔπειτα ΠΕΤΡΑΚΗΣ

[Ὅταν ἀνοίγῃ ἡ αἰθρία, ἡ Λινοῦλα εἶπε
 ξεπλωμένη εἰς τὸ διζανάκι, μ' ἓνα μαξιλάρι
 κάτω ἀπὸ τὸ κεφάλι τῆς. Φορεῖ ρομπόλα
 τοῦ σπιτιοῦ καὶ παντοφλες.]

ΠΕΤΡΑΚΗΣ, προβάλλων τὸ κεφάλι του ἀπὸ
 τὴν θύραν : — Μπορῶ νάβω μέσα, Λι-
 νοῦλα ;

ΛΙΝΟΥΛΑ : — Ἐλα, Πετράκη... στενο-
 χωριέμαι ἐλομόναχη, [Ὁ Πετράκης εἰς-
 ἔρχεται.] Ὁ γιατρός εἶπε νὰ σηκωθῶ

ἡ μαμμά ὅμως θέλει νὰ μείνω
 καὶ σήμερα πλαγιασμένη. Ναι,
 μὰ αὐριο, αὐριο... (κουρῆ ζωηρά
 τὰ πόδια τῆς :) τοῦ δίνω ἀπὸ δώ-
 πέρα! (Ἐξαφνα μὲ μορφασμὸ πόνον.)
 * Ἄγ!.. ἀκόμη πονῶ!.. Τὸ ξέρεις
 πὼς ὁ γιατρός ἦλθε τέσσερες φο-
 ρές ;... Μάλιστα, τέσσερες φο-
 ρές... Τώρα, ἀν μου τύχῃ κανέ-
 νας ἄρρωστος, ἐσὺ παραδειγ-
 ματος χάρι, θὰ ξέρω πολὺ καλὰ
 νὰ σὲ γιατρέψω. Νά, θὰ σοῦ
 ζουλώ τὴν καιλιά, θὰ σὲ κουνῶ
 δεξιά, ἀριστερά, θὰ σοῦ κτυπῶ
 τὰ πλευρά, θὰ σοῦ βάζω τὸ δά-
 κτυλο...

ΠΕΤΡΑΚΗΣ, λιγάνι φοβισμένος : —
 Στάσου ντέ ! Ἐγὼ δὲν εἶμαι
 ἄρρωστος, Λινοῦλα, δὲν εἶμαι
 καθόλου ἄρρωστος !

ΛΙΝΟΥΛΑ, ἐξακολουθεῖ : — Ὅ, σοῦ
 βγάξω ἔξω τὴ γλώσσα καὶ θὰ τὴν
 κτυπᾶζω. Ὁ γιατρός, ἐμένα, μ' ἔκανε
 νὰ τὴ βγάξω ἔλη τὴν ὥρα.

ΠΕΤΡΑΚΗΣ : — Μὰ κ' ἐγὼ, τότε ποῦ εἶ-
 χα τὴ γαστρική, τὴν ἔβγαζα τρεῖς φο-
 ρές τὴν ἡμέρα !

ΛΙΝΟΥΛΑ : — Ἐγὼ πέντε !

ΠΕΤΡΑΚΗΣ : — Ἄ, στάσου,
 τώρα τὸ θυμήθηκα : Ἐγὼ
 τὴν ἔβγαζα οὐτῶ.

ΛΙΝΟΥΛΑ : — Ἐγὼ λοιπόν,
 δέκα !

ΠΕΤΡΑΚΗΣ : — Ὅ, φέμματα !

ΛΙΝΟΥΛΑ : — Ἐσὺ εἶπες φέμ-
 ματα... Ἀμή τὸ σφυγμὸ ;...
 Ξέρεις πὼσες φορές τὴν ἡμέ-
 ρα, ὁ γιατρός κ' ἡ μαμμά ἔ-
 πιαναν τὸ σφυγμὸ μου ; του-
 λάχιστον οὐτῶ !

ΠΕΤΡΑΚΗΣ : — Ἐμένα, τότε
 ποῦ εἶχα τὴ γαστρική, μὸς
 τὸν ἔπιαναν τουλάχιστον δώ-
 δεκα !

ΛΙΝΟΥΛΑ : — Τί ; οὐτῶ εἶπες...
 δεκαπέντε ἔπρεπε νὰ πῶ !

ΠΕΤΡΑΚΗΣ : — Τί ; δώδεκα εἶ-
 πα ;... εἰκοσι ἔπρεπε νὰ πῶ !

* Ἦθελε νὰ μὲ γδάρῃ ὁλό-
 κληρη... (Σελ. 94, στ. α')

ΛΙΝΟΥΛΑ : — Ὅ, φέμματα !..

ΠΕΤΡΑΚΗΣ : — Ἐσὺ εἶπες φέμματα !..

ΛΙΝΟΥΛΑ : — Τελοςπάντων, ἤμουν ἄρ-
 ρωστη βαρειά... αὐτὴ εἶνε ἡ μόνη ἀ-
 λήθεια.

ΠΕΤΡΑΚΗΣ : — Ἄ, ὄχι ! ἐγὼ ἤμουν πο-
 λὺ-πολὺ πιὸ βαρειά. Γιατὶ σοῦ, ἀδελ-
 φύλη μου, τί εἶχες ;...

ΛΙΝΟΥΛΑ : — Δυσπεψία.

ΠΕΤΡΑΚΗΣ : — Ἐγὼ ὅμως γαστρική.
 Συγκρίνεται τώρα ἡ δυσπεψία σου μὲ
 τὴ γαστρική μου; Ἡ γαστρική, κυρία
 μου, εἶνε ἄλλο πράγμα, πολὺ σοβαρό!

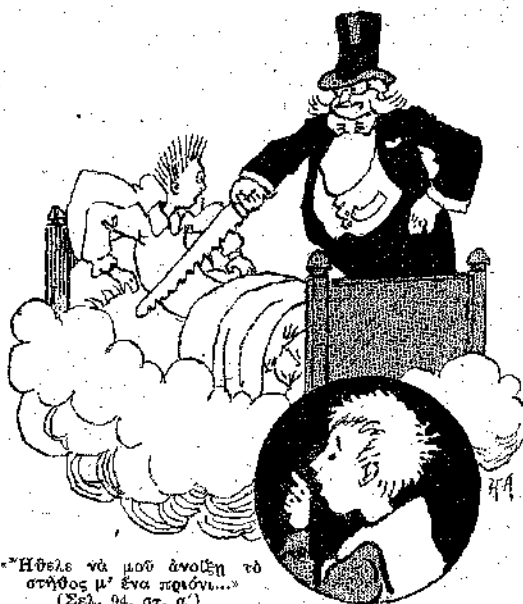
ΛΙΝΟΥΛΑ : — Μὲ συγχωρεῖς, κύριε! ἡ
 δυσπεψία μου ἦταν πιὸ σοβαρή! Ἐ-
 κινδύνεψα νὰ πάθω ἔμφραξι. Ἐτσι
 τῶπε ὁ γιατρός.

ΠΕΤΡΑΚΗΣ : — Ἀμή ὁ κοκκίτης μου;
 Ἐξέχασες τὸν κοκκίτη μου ; Νά, ἀρ-
 ρώστεια μιά φορὰ!

ΛΙΝΟΥΛΑ : — Μπα! ἐγὼ ἔβγαλα ἰλαρά,
 ποῦ εἶνε πολὺ χειρότερο!..

ΠΕΤΡΑΚΗΣ : — Μὲ τὴν ἰλαρὰ δὲν πνίγε-
 ται κανεὶς ἀπὸ τὸν βήχα.

ΛΙΝΟΥΛΑ : — Καὶ μὲ τὸν κοκκίτη δὲν
 καίγεται κανεὶς ἀπὸ τὸν πυρετὸ! Ἐγὼ
 εἶχα τότε πυρετὸ σαράντα καὶ ἑπτὰ.

* Ἦθελε νὰ μὲ ἀνοίξῃ τὸ
 στήθος μ' ἓνα πριόνι...
 (Σελ. 94, στ. α')

Μάλιστα, κύριε, σαραντιεπτά σιστά! Έπειτα, όλο μου τό σόμα είχε γεμίση κοκκινάδια. Με τόν κοκκίτη σου, δέν γίνεται κανείς σάν Έρυθρόδερμος!

ΠΕΤΡΑΚΗΣ: — Αδιάφορο! Έγώ πνιγόμεν, έσκαζα από τόν βήχα, ένψ έσθ δέν έσκαζες. Ομοούμαι μάλιστα πώς, μιά μέρα, τότε, ό γιατρός ήθελε νά μου άνοιξη τό στήθος μ' ένα πριόνι, γιά νά μπορέσω νάνασάνω.

ΑΙΝΟΥΔΑ: — Κ' έγώ θυμούμαι, πώς μιά μέρα, τότε, ό γιατρός ήθελε νά με γδάρη όλόκληρη, νά μου βγάλη όλο μου τό πέτσι, γιά νά φύγουν τά κοκκινάδια!

ΠΕΤΡΑΚΗΣ: — Χαρά στο!.. Αμή έμένα που θά μούκοδαν τό λαϊμό; ΑΙΝΟΥΔΑ: — Αμή έμένα, τώρα με τή δυσπεψία, που θά μούδγαζαν τό στομάχι;

ΠΕΤΡΑΚΗΣ: — Εέρεις τί θά τόν έκαναν τό λαϊμό μου, έ; ΑΙΝΟΥΔΑ: — Εέρεις τί θά τώκαναν τό στομάχι μου, έ;

ΠΕΤΡΑΚΗΣ: — Θα τόν έξυναν τόν λαϊμό μου μ' ένα μαχαίρι, πιό μεγάλο από τό μαχαίρι τής κουζίνας! ΑΙΝΟΥΔΑ: — Και μένα, τό στομάχι μου, γιά νά καθαρίση θά τώδραζαν 'στο καζάνι τής μπουγάδας!

ΠΕΤΡΑΚΗΣ: — Και μένα... (Διακόπτεται). ΣΚΗΝΗ Β' ΟΙ ΑΝΘ και ΑΝΑΡΕΑΣ

[Άνοιγει ή θύρα άποτόμας και πέρουσι ζεται ό εζάδελφος Άνδρέας. Φορεί τό κάπέλλο του και κρατεί ένα μπιστόνι, τό έποτον άφίνει σέ μιά γωνία του θυματίου.] ΑΝΑΡΕΑΣ: — Καλημέρα, ξαδελφάκια.

Πέντε λεπτά τής ώρας σάς άκουα πίσω από τήν πόρτα, και νά σάς πώ, δέν θάλλαζα τή θέσι μου γιά όλο τόν κόσμο! Τι τερπνά και διδακτικά ήταν αυτά που έλέγατε;

ΑΙΝΟΥΔΑ και ΠΕΤΡΑΚΗΣ, συγγρόως: — Ά! μάς άκουες;... ΑΝΑΡΕΑΣ: — Ναι, ναι, σάς άκουα...

τάκουσα όλα: πώς ό καιμένος μου ό Πετράκης έκινδόνεφε νά του κόψουν τό λαϊμό και νά του πριονίσουν τό στήθος... πώς ή δυστυχισμένη ή Λινούλα κόντεφε μιά φορά νά τή γδάρουν ζωντανή σάν χέλι και νά τής βάλουν 'στη μπουγάδα τό στομάχι τής σάν λερωμένο σκουφάκι. Έτσι λοιπόν, έ;... [Ο Πετράκης και ή Λινούλα χαμηλώνουν τά κεφάλια από έντροσι.] Έ ξετε, βλέπω, πολύ ζωηρή φαντασία, ξαδελφάκια μου!.. Άς είνε, δέν είνε ανάγκη νά σάς πώ περισσότερα, γιάτι σάς βλέπω με τά κεφάλια κατεδασμένα... γιά τής ψευτιές σας... Έ, πώς τά περνάς, Λινούλα; Έ μαμμά σου, που τήν άπήνησα 'στο δρόμο, μου είπε ότι είχες κάποια στομαχική ένόχλησι. Μήπως τυχόν ή άκριβής έπιστημονική

όνομασία τής άρρώστειας σου είνε δυσπεψία λουκουμάδων; ΑΙΝΟΥΔΑ, διαμαρτυρούμένη: — Ά, τί λέσι! ΑΝΑΡΕΑΣ: — Σέ πιστεύω. Μπορεί νά κανα λάθος εις τό γλύκισμα... δυσπεψία σβίγγων έπρεπε νά 'πώ, έ; ή μπομπονιών;... Ά, κωτεργαρούλα! (Τής τοιμά τό μάγουλο). Του άρέσει το ξαδέρφου σου νά σέ πειράξη... Άλλά πές μου, δέν είνε πολύ καλός, που άνέδηκε τέσσερες-τέσσερες τής σκάλες, γιά νά ιδή αν τά μαγουλάκια τής Λινούλας του, είνε άκόμη καλά γιά τσίμπημα;... Και βλέπω με χαρά μου, ότι είνε και παρασεί!.. Μπράβο, δέν σέ λίγνεφε καθόλου αυτή ή δυσπεψία... Φορό λοιπόν στραβά τό καπέλλο μου και τού δίνω. Γεία σου, Πετράκη! Και, γιά τόννομα τού Θεού, μην ξαναρρωστήσης από κοκκίτη ή από γαστρική, γιάτι θάμουν άπαρηγόρητος αν σου πριόνιζαν τό στήθος και τό λαϊμό.

(Έπειτα συνέχεια) ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΑΝΗΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΜΙΑ ΑΠΟΚΑΛΥΨΙΣ

Άγαπητοί μου,

ΙΑ συνδρομήτρια τής Διαπλάσεως, ήρώτησε προχθές διατι ό Φαίδρος Άδάμας έπαυσε νά μάς στέλλη από τά ύραια έκείνα χωριάτικα διηγήματά του, και ή Διάπλασις τής άπήνητησεν, ότι δέν γνωρίζει τήν αίτιαν αυτής τής σιωπής.

Επί τή εύκαιρία όμως σάς έδωσα τήν πολύ ενδιαφέρουσαν πληροφορίαν, ότι ό Φαίδρος Άδάμας συνέλεξεν όλα τά διηγήματα, όσα έδημοσίευσε κατά καιρούς εις τό περιοδικόν μας, και τά έτύπωσεν εις ένα κομψόν τομίδιον, υπό τό ψευδώνυμον Άδάμ, δι' εζόδων του «Έκπαιδευτικού Όμίλου», ό όποιος καταρτίζει όλονέν μίαν έκλεκτήν βιβλιοθήκην διά τά Έλληνόπουλα.

Σεις τώρα έχετε τήν ιδέαν, ότι ό Φαίδρος Άδάμας είνε ένα κορίτσι, περίπου τής ηλικίας σας, τό όποτον διεκρίθη έξ άρχής εις τήν Σελίδα Συνεργάτριαν τής Διαπλάσεως... Έ, αυτήν τήν ιδέαν είχε διά πολύν καιρόν και ή Διάπλασις ή ίδια. Άλλ' είνε λανθασμένη και σήμεραν είμπορώ νά σάς κάμω τήν άποκάλυψιν: Πράγματι, μιά συνδρομήτριά μας, από τόν Βόλον, είχε πάρη τό ψευδώνυμον Φαίδρος Άδάμας, —

ένα ψευδώνυμον που όμοιάζε πολύ με τόννομά της, — διά νά διαγωνίζεσαι και νά συνεργάζεσαι. Τά διηγήματα όμως που έστelle διά τήν Σελίδα Συνεργασίας, δέν ήσαν ιδικά της, αλλά... τοδ πατέρα της. Ο πατέρας της — αυτός ό κ. Άδάμ τού τομίδιου που σάς είπα, — ήτον ό μόνος συγγραφέας. Και από μεγάλην του, φαίνεται, μετριοφροσύνην, διά νά μη ξεύρη κανείς ότι είνε αυτός, ότι γράφει, ότι δημοσιεύει, παρουσίαζε τά διηγήματά του ως έργα δήθεν τής κόρης του.

Φυσικά, ή Διάπλασις έξ άρχής παρεξενεύθη. Πώς ήτο δυνατόν ένα κορίτσι, μία νεαρά μαθήτρια, νά γράφη τέτοια άριστουργηματικά, και μάλιστα εις τήν άγνωστην χωριάτικην γλώσσαν;... Και κάποτε, με τρόπον, ήρώτησε τόν Φαίδρον Άδάμαντα, δηλαδή τήν συνδρομήτριά της, — αν ήσαν πράγματι ιδικά της. Τότε έλαβε τήν άπάντησιν, ότι τά διηγήματα έκείνα έγράφοντο έν συνεργασία όλοκληρου τής οικογενείας: «Μαζευόμεθα τά βράδυα, τά λέμε όλοι μαζί και γράφουμε τά πιό νόστιμα.» Η Διάπλασις ήρκέσθη εις αυτήν τήν εζήγησιν, αν και κάπως παράδοξον. Επίτέλους τί τήν έμελλε τίνος ήσαν, άφού ήσαν τόσο ύραια κ' έντελώς άνέκδοτα; Αργότερα έμαθε τό μυστικόν από φίλους του μετρίοφρονος συγγραφέως, και τέλος από τόν ίδιον. Και τό έκράτησεν... Άλλά τώρα δέν ύπάρχει λόγος νά τό κρατή ούτε ή Διάπλασις ούτε κανείς άλλος, άφ' όσους έτυχε νά τό ξεύρουν.

Και σάς τό άποκαλύπτω. Φαίδρος Άδάμας, λοιπόν, κορίτσι, δέν ύπάρχει. Φαίδρος Άδάμας υπεγράφετο, διά τήν κόρην του, ό έν Βόλον κ. Άδάμ, ό όποιος και εζέδωσε, με τό νέον αυτό ψευδώνυμον — τό ήμισυ πάλιν του άληθοδς όνόματός του, — τά διηγήματά του.

Ούτως ή άλλως, ή Διάπλασις είμπορεί νά καυχάται, ότι από τας στήλας τής εζήληθεν ένας τόσο έκλεκτος συγγραφέας, ένας τόσο πρωτότυπος διηγηματογράφος διά τά Έλληνόπουλα. Και τότε που εδημοσιεύοντα εις τό περιοδικόν μας, και τώρα που άνετυπώθησαν εις βιβλίον, — με κάποιας μικράς μεταβολάς, — όλοι εζεφράζοντο και έκπράζοντα δι' αυτά τά διηγήματα ένθουσιωδώς. Θαυμάζεται ή δρασερότης των, ή χάρις των, ή ζωντανή των ρωμαϊκή ήθογραφία και ή τόσο ταιριαστή χωριάτικη γλώσσα των. Το βιβλιαράκι αυτό του κ. Άδάμ πρέπει νά στολιξη τήν βιβλιοθήκην κάθε Έλληνόπουλου, από δεκατριών χρονών και επάνω.

Σας άπαύσομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΕΡΒΕΛΙΝ ΚΑΤΑ ΠΛΟΚ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΝ-ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ (Συνέχεια, ίδε σελ. 88)

— Έυχαριστώ, άγαπητέ μου ύπατινόμω. Θα ένεργήσω άμέσως.

Ο διευθυντής τής δημοσίας άσφαλείας έκρέμασε ζωηρά και άπότομα τόν φωνοδέκτην.

— Έρβελίν, εφώνησε, πάρε ένα αυτοκίνητο και γρήγορα στο μέγαρον Δε-Πλερβίλ! Άρπαξαν τό κοριτσάκι τού κόμητος, ένψ έπαιζε 'στο πάρκο Μονσώ, όχι μακριά από τήν παιδαγωγό του.

— Ά! τούς κακούργους! άνεφώνησεν ό Έρβελίν, ώχρος από λύσσα. Πάντοτε έφοδώνουν κάποιο κίνημά τους άπροσδόκητο, άλλ' όχι αυτό. Δρόμο έμεις και γρήγορα! εφώνησε προς τούς συντρόφους του.

Τό ίδιο έκείνο άπογευμα, κατά τής τέσσερες ή ώρα, ή μίς Μώδ Σμιθσον, παιδαγωγός τής Βερανζέρας Δε-Πλερβίλ, έκάθητο σέ μιά σκιά στο πάρκο Μονσώ. Λίγο πιό πέρα έπαιζε τό κοριτσάκι, που έφαινετο πολύ άνησυχλημένο νά κάνη πήττες από άμμο. Έξαίφνα μιά γυναίκα άγνωστη, γυμμένη άπλα, έπλησίασε τήν παιδαγωγόν και παρουσίασε ένα δακτυλίδι χρυσό μ' ένα θαυμασία διαμάντι. — Μήπως έσείς, κυρία, έχασατε αυτό τό δακτυλίδι; έρώτησε.

— Όχι, έχαμε ή μίς Μώδ, άφού εζήτησε τό κόσμημα, δέν είνε δικό μου.

— Μήπως τυχόν έξερε τίνος μπορεί νά είνε; Δέν γνωρίζετε τής δύο ηλικιωμένες κυρίες, που έκάθηγο έκεί, 'ς έκείνον τόν πάγκο, πρό όλίγου; — Όχι, δέν παρετήρησα.

— Δέν θέλω, έξερε, νά σφετερισθώ αυτό τό δακτυλίδι, που φαίνεται μεγάλης αξίας. Αν και είμαι πτωχή, είμαι όμως τιμία.

Η άγνωστη έστέκετο όρθια εμπρός 'στη μίς Μώδ και έτσι τήν έμπόδιζε νά βλέπη τί συνέβαινε γύρω της. Τής

διηγήσετο μιά ιστορία σπαρακτική: Ητανε, λέει, μητέρα τεσσάρων μικρών παιδιών και προσπαθούσε μόνη της νά ταναθρέψη κ.τ.λ. κ.τ.λ.... Η μίς Μώδ έτοιμάζετο νά σηκωθή, γιά νά ξεφορτωθή τήν όχληρή αυτή γυναίκα, όταν αίφνης άκουσε κραυγές, ένψ στην κεντρική δεινδροστοιχία ένα αυτοκίνητο έφσυγε με όλη του τήν ταχύτητα.

Έκπύταζε γύρω και δέν είδε τήν Βερανζέρα. Άρχισε τότε νά τήν καλή δυνατά. Στής φωνές της προσέτρεξαν μερικοί διαβάται και τήν έπληροφόρησαν,

«Από κυρίες άπήγαγαν ένα κοριτσάκι...» (Σελ. 95, στ. 6')

διε δύο κυρίες άπήγαγαν ένα κοριτσάκι σ' ένα κόκκινο αυτοκίνητο.

Τήν ώρα εκείνη, τήν αρκετά προχωρημένη γιά τής ψυχρές ήμέρες του Φεβρουαρίου, ό περιπατητής 'στο πάρκο Μονσώ ήταν όλίγοι και έτσι ή άνησυχούστο θράσους άπαγωγή αυτή κατωρθώθη νά επιτύχη.

Η μίς Μώδ Σμιθσον, με όλη τήν τρομερή ταραχή της, έννόησε άμέσως τόν φρικτό ρόλο που είχε παίξη ή κυρία με τό δακτυλίδι, γιά νά τήν άπασχολήση όλίγα λεπτά από τήν επιτήρησι της.

Θέλησε νά επανεύρη τήν άγνωστη. Άλλά ματαιώς τήν εζήτησαν. Η γυναίκα με τό δακτυλίδι είχε εξαφανισθή.

Έπί ένα τέταρτο τής ώρας ή παιδαγωγός, βοηθουμένη και από μερικούς περιπατητές, έρεύνησε κάθε γωνία του κήπου, τρέχουσα σάν τρελή, αλλά χωρίς άποτέλεσμα. Έπί τέλους άπεφάσισε νά επιστρέψη 'στο μέγαρον και νά ειδοποιήση τήν ύπηρεσία. Ο κόμης και ή κόμησσα εδρίσκοντο τό άπόγευμα έκείνο τής Πέμπτης 'στην άπογευματινή του Γαλλικού Θεάτρου.

Η άπαγωγή τής Βερανζέρας εδύθισε 'στην άπελπισία τό μέγαρον Δε-Πλερβίλ. (Έπειτα συνέχεια) ΜΑΡΙΑ ΘΑΛΕΡΟΥ

Ο ΛΟΥΛΟΥ ΕΙΣ ΤΟ ΜΑΡΟΚΟΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΣΤ' (Συνέχεια)

— Άλτ! εφώνησεν έπιτακτικώς που είνε ό Τζούλης; — Θα μπή στη δεύτερη βάρκα, άπεκρίθη ό πλοίαρχος.

— Όχι! άντέειπεν ό εκατομμυριούχος, με τόν ίδιον έπιτακτικόν τόνον. Θέλω νά μπη στη δική μας βάρκα, έδω!

— Έστω! συγκατετέθη ό πλοίαρχος. Καί ένευσεν εις τόν μαθητευόμενον.

Ούτος, με δύο πηδήματα γάτας, άνέβη πρώτα εις τήν κουπαστήν του πλοίου και έκείθεν έπεσεν εις τήν λέμβον, πλησίον του εκατομμυριούχου, φωνάζων:

— Ο Τζούλης παρών! Και έπειτα, χαμηλοφώνως, εις τό αυτί του κυρίου του, προσέθεσε:

— Και τά εκατομμύρια επίσης!

Ο κ. Ρισανέλ έμειδιάσεν. Ωρισμένως αυτό τό παιδί ήτο τετραπέρατο, κ' έχαμε πολύ καλά νά τό έμπιστευθή. Ο διακοπέας χειρισμός επανέλφηθη έν σπουδή, διότι τό πύρ εζήηλοστο όλονέν.

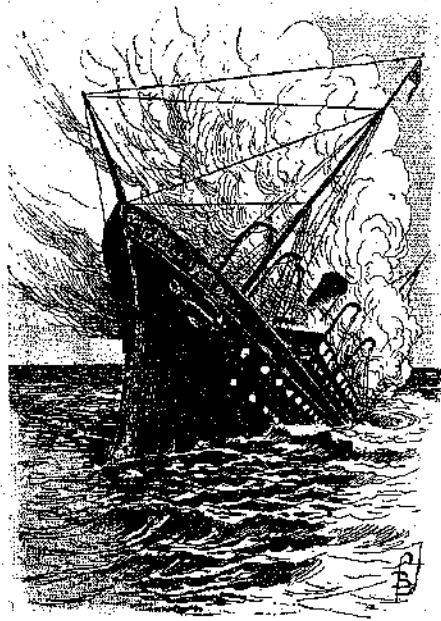
Τόν καπνόν διεδέχοντο φλόγες και όλη ή πρύμνη του πλοίου έκαιετο. Ηκούοντο οι κρακισμοί του ζύλου και μικρά περιφλεγή τεμάχια, φερόμενα με σπινθήρας υπό του ισχυρού πνέοντος άνέμου, έφθαναν μέχρι τών λέμβων.

Έντός ενός τετάρτου τής ώρας, αϊ λέμβοι, γεμάται επιδάτας, έρριφθησαν εις τήν θάλασσαν.

Εις τήν τελευταίαν εφόρτωσαν τρόφιμα, τά βιβλία του πλοίου και μερικά πολύτιμα πράγματα. Τέλος ό πλοίαρχος και ό κ. Δυπόν, τελευταίοι ως ήρμοζεν, έγκατέειψαν τό πλοίον.

— Μόλα! διέταξεν ό πλοίαρχος. Εδύθς αϊ κώπαι έπληξαν τήν θάλασσαν.

σαν και αι πέντε λέμβοι της θαλαμηγού διηυθύνθησαν προς την ακτήν, η οποία διακρίνεται φαιά και ερημος εις τον ορίζοντα. Εις την λέμβον του

«Το πλοϊον εδουθήζετο» (Σελ. 96, στ. 6).

κ. Ρισανέλ, μόνον ο Δουλου εξεδήλωνεν υπερβολικην εδθυμίαν.

Δι' αυτόν, το άληθινόν ταξείδι ηρχιζε μόνον τώρα, δηλαδή άφ' ης στιγμής επικινδύνευαν να καθύν. Νά, διασκεδαστική περιπέτεια!.. Με την άφέλειαν και την άγνοϊαν του παιδιού, το όποιον δεν εγνώριζε τίποτε άκόμη από την ζωήν και τους κινδύνους της, ο Δουλου ούτε προς στιγμήν έσυλλογίσθη την κρίσιμον θέσιν εις την όποιαν θά εδρίσκοντο επί της άγρίας και ερήμου εκείνης ακτής, μακράν των ανθρώπων και των πραγμάτων που τους έπεριέμεναν εις το Μογκαντόρ.

Έν μόνον πράγμα τον έλυπουσε: που έβλεπε καιόμενον το ώραϊόν του πλοϊον τον Δουλου.

Ταλαίπωρε Δουλου! Έφλέγετο μακράν, επάνω εις την θάλασσαν, σαν ένα φλυτζάνι με πών τς. Έν τοσούτφ άντεϊχεν άκόμη. Το σκάφος έκρατείτο εις την επιφάνειαν, άλλ' αι φλόγες εξήρχοντο από παντού και προσέβαλλον τώρα τα σχοινία και τα πανιά...

Έξαφνα ειδαν το σκάφος να κλίνη απότομος και τους ιστούς να εγγίζουν το νερόν.

Η κίνησις αυτή επηρόησεν άκόμη την έντασιν του πυρός, το όποιον προσέλαβε προς στιγμήν τεραστίας διαστάσεις. Άλλά μετ' όλίγον ήλαττώθη. Τα νερά της θαλάσσης κατέκλυζαν όλίγον κατ' όλίγον την κάμινον και ήκούετο ο χαρακτηριστικός ένεινός συριγγμός της πάλης των δύο στοιχείων.

Έξαφνα η φωτιά έσβυσε. Το πλοϊον εδουθήζετο. Πριν άκόμη αποβιασθούν, οι ναυαγοί ειδαν τον «Δουλου» εξαφανιζόμενον, καταπνιγόμενον υπό των κυμάτων.

Εις την θέσιν όπου, πρό όλίγων άκόμη ώρών, έπλεεν η θαλαμηγός χαριτωμένη και καμαρωτή, δεν έφαινετο τώρα παρά σωρός συντριμμάτων, τα όποια έστρωβιλίζοντο εις την δίνην, την προξενηθείσαν από την καταδύθεισιν.

Ο «Δουλου» δεν ύπήρχε πλέον. — Καϊμένη Δουλου! έψιθύρισεν ο υϊός του εκατομμυριούχου, ο όποιος δεν έγελουσε πλέον.

Την στιγμήν εκείνην, έν τφ μέσω της γενικής συγκινήσεως, ήκούσθη η ήρεμος φωνή της κυρίας Ρισανέλ.

Είχεν άνοιξη την τσάντα της και εκραζε τον υϊόν της, λέγουσα:

— Έλα έδω, αγάπη μου!.. Πρέπει να βάλης το φουλάρι σου... να μήν κρυώσης, ψυχή μου!

Ω ήρωϊκή κυρία Ρισανέλ! Εις το είδος σου είσαι τόσοσιν μεγάλη, τόσοσιν θαυμασία, όσον και η Κορνηλία, η μητέρα των Γράκχων!...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'

ΤΟ ΖΩΝΤΑΝΟΝ ΧΡΗΜΑΤΟΚΙΒΩΤΙΟΝ

Πρόχειρος κατασκευήσις.

Κατά τας εικασίας του πλοϊάρχου το μέρος της Μαροκίνης ακτής εις το όποιον ήραξαν αι λέμβοι, θά εδρίσκοντο πλησίον της πολίχνης Σάφφιε.

Άλλ' εκ πρώτης όψεως τίποτε δεν έδικαιολόγει αυτήν την διαβεβαίωσιν και η παραλία έφαινετο έντελώς έρημος.

— Διάβολε, αυτό δεν εινε παράξενο, έσυλλογίζετο ο Τζούλης: οι κακούργοι εδιάλεξαν το μέρος: δεν θά έβαζαν βέβαια φωτιά στον «Δουλου» άπέναντι ενός λιμένος!..

Ο κ. Ρισανέλ, ο όποιος ήρχισε νάνοιξη τα μάτια του και να γίνεται όξυδερκέστερος άφ' ης στιγμής έπαυσε να τον άπορροφά εξ ολοκλήρου η γελοία του και-

νοδοξία, άπήτησε, μόλις άπετέθη η πολυθρόνα του επί της άμμου της ακτής, να τφ ειπουν άκριβώς εις ποϊον μέρος εδρίσκοντο.

Άλλά, με όλην του την άνυπνομησίαν, έπρεπε να περιμένη, διότι νύκτα έγκατέλειψαν τον καιόμενον «Δουλου» και μέχρι της αποβιάσεως δεν ειχεν άκόμη εξημερώση.

Μία πρόχειρος λοιπόν κατασκευήσις διωργανώθη επί της ακτής. Ο κύριος Ρισανέλ, άνέντως έγκαθιδρυμένος επί της πολυθρόνας του, διέταξε να τον τοποθετήσουν παραπλεύρως μιας λέμβου, την όποιαν οι ναύται ειχον άνασύρη εις την ξηράν. Μέσα εις αυτήν την λέμβον, συσείωρευσαν όλα τα όψάσματα και τα ένδύματα που ειχαν, ώστε νάποτελεσθη ένα στρώμα κατάλληλον διά να εξαπλωθούν επ' αυτόθ η κυρία Ρισανέλ και ο Δουλου.

Μόνη η σύζυγος του εκατομμυριούχου έπωφελήθη αυτής της οργανώσεως.

Εις την άρχήν εδήλωσεν ήσύχως, ότι ήτο πολύ λυπηρόν που η ώραία των θαλαμηγός έγεινε παρανάλωμα του πυρός: έπειτα, άφου ήρώτησε τον σύζυγον της αν τον ένοχλοΰσαν οι πόνοι του, και άφου έβεβαιώθη, ότι ο Δουλου δεν ειχε βγάλη το φουλάρι του, εξηπλώθη επί του σωρού των έν-

δυμάτων, εις το βάθος της λέμβου, και άπεκομήθη τόσοσιν ήσυχα, ως εάν εδρίσκοντο εις τον πολυτελή κοιτώνα του μεγάρουτης.

Ο κ. Ρισανέλ δεν ειχε το θάρρος να φανερώση εις την σύζυγον του την δεινήν των θέσιν και τους κινδύνους, οι όποιοι τους ήπειλουν. Έπροτίμησε να την άφιση εις την ήσυχίαν της. Τίποτε άλλως τε δεν άπεδείκνυεν, ότι αι σοβαρώτεροι άποκαλύψεις θά ίσχυον να συγκινήσουν την άπαθη εκείνην γυναίκα, η όποία, εις οίανδήποτε θέσιν και αν εδρίσκε-

το, σοφ έδιδε την έντύπωσιν ότι κήθηται άκόμη εις το ταμείον του «Μαρινάτου Τόνου». Βεβαίως δεν ήγάπα τας περιπετείας

«Τα φουέκια του Τζούλη ειχαν μέσα χρυσάφι.» (Σελ. 97, στ. γ')

η καλή γυναικούλα, προτιμώσα την γαλήνην της συνήθους άστικης ζωής. Άλλ' όταν ήτο άνάγκη να υποστηγάτι, το εκάμνε μ' έγκαρτέρησιν και άταραξίαν, χωρίς να χάνη ούτε μίαν μπουκιάν από το φαγητόν της, ούτε μίαν ώραν από τον ύπνον της, ούτε ένα πδντο από το πλέξιμόν της.

Όσον διά τον Δουλου, αυτός πέρασε το όπλοϊον της νυκτός, διατρέχων με τον Τζούλην τα περίχωρα της κατασκευήσεως.

Άλλ' ένα πράγμα τον εξέπληττε: Διατι ο φίλος του, ο συνήθως τόσοσιν πρόθυμος να τρέχη, να πηδά, νάναρριχάται, έτήρει τώρα μίαν στάσιν φρόνιμη, μετρημένην; Θά έλεγες, ότι έφοβειτο να κάμη ένα κίνημα παραπάνου.

— Σάν γέρος μου φαίνεσαι! του ειπεν ο υϊός του εκατομμυριούχου. Τι με κοροΐδευες λοιπόν 'ετο Παρίσι και μ' έλεγες «μη μου άπται»; Έσθ τώρα είσαι χειρότερος κι' από μένα. .. Ώρισμένως, φιλε μου Τζούλη, δεν σ' ένθουσιάζουν τα ταξείδια, ένφ έγω άπεγκντίας τώρα άρχίζω να ζω.

Ο Τζούλης δεν άπεκρίθη, διότι δεν ήμπορούσε να φανερώση εις τον Δουλου, την αίτιαν της δυσκινήσιός του.

«Ε, όταν έχη κανείς επάνω του δύο εκατομμύρια, εινε βαρύν και το σώμα και το πνεύμα...»

Και γνωρίζομεν, ότι το τεράστιον αυτό ποσό, ο υϊός του άρχιμαγειρου

«Ο κ. Ρισανέλ άνέντως έγκαθιδρυμένος επί της πολυθρόνας του...» (Σελ. 97, στ. γ')

το έφερεν μαζί του ως ζωντανόν χρηματοκιβώτιον.

Από την στιγμήν που του το ένεπιστεύθη ο κ. Ρισανέλ, ειχεν έργασθη πολλές ώρας, διά να το τοποθετήση στον ήμποροδον καλλίτερα.

Εις την βάλιζαν του, υπήρχε μία

θήκη με όλα τα χρεϊώδη της ραπτικής, ήτοι βελόνες, κλωστήν, ψαλλίδι κτλ. «Όταν δεν έχη κανείς καμαριέρα, — έλεγε — πρέπει να ξέρη να μπαλώνεται μόνος του.» Και τα εκάταφερε μιά χαρά.

Εξήλωσεν όλες της φόδες των φορεμάτων του και τα παρεγέμισε με χαρτονομίσματα και χρεϊώγραφα. Έπειτα έκρέμασεν εις το στήθος του τους κυλίνδρους των χρυσών νομισμάτων, καρφωμένους επάνω εις έν είδος κορσέ, τον όποιον κατέσκευάσε μ'

ένα κομμάτι χονδρής φόδρας. Έάν δεν τον έσκέπαζε το υποκάμισόν του, θα όμοιάζεν ούτω με πολεμιστήν της Ανατολής, στολισμένον με τα φυσεκλίκια του. Με την διαφοράν ότι τα φυσέκια του Τζούλη ειχαν μέσα χρυσάφι.

(Έπειτα συνέχεια)

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΚΟΣΜΩΝ

Τεραστία λαμπάς

Η λαμπάς αυτή κατέσκευάσθη έσχετάως διά μίαν εκκλησίαν της Ρώμης. Είνε δλόκληρος από κερλ και έχει ύψος 3 μέτρα και 60 εκατοστά. Είμπορεί να καίεται εξη δλόκληρα χρό-

Μία μόδα

Την μόδαν αυτήν την έλαυσάρισε μία Άμερικανίς εις την Νέαν Υόρκην. Και εινε γοβάκια, που έχουν εμπρός, άντι φιούμπας, ένα δλόκληρον σκίυρον βαλσαμωμένον. Ως βλέπετε εις την άπέναντι εικόνα, το νέον

γυναίκειον υπόδημα δεν στερείται κομψότητος. Αν εισαχθή όμως γενικώς, δυστυχία εις τους σκιούρους!..

Εβδομαδιαίοι Διαγωνισμοί

α) Εικονογραφημένος Γόρφος

Έστάλη από της Λοξασμένης Έλλάδος

Τα αρχικά γράμματα των άνωτέρω εικονιζόμενων εξ πραγμάτων, άποτελουν κατά σειράν πόλιν της Έλλάδος.

β) Παζγγιον

Έστάλη από το Βουνο της Μαρωλιάσας

A	A	A	MH
KA	POI	ΔE	ΣTA
A	ΛAI	E	NE

Να συναρμολογηθούν αι συλλαβαί αύται ώστε νάποτελεσθούν τα δνόματα τεσσάρων διαφόρων δένδρων.

γ) Διά τους Γαλλομαθεΐς

Έστάλη από του Λοξασμένου Ρήμου

Sur cinq pieds, je tue ;
Sur quatre; je rue ;
Sur trois, tres mal je sonne,
Et sur deux, je suis tout le monde et personne

Αήλωσις: Αι λύσεις — δσανδήποτε ζητημάτων του αυτού φυλλαδίου, — συνοδεύονται υπό ενός μόνον δεκαλέπτου γραμματοσήμου.

Λύσεις του 10ου φύλλου

α) Ζάμππειον, Άκαδημία, Άσπεροσκοπέιον, Άνάκτορα, — β.) Charité bien ordonnée, commence par lui même.

των. Ἀλλὰ μόνον τὰ πολὺ μικρὰ εἶνε εἰλικρινῆ. Καὶ ἐγὼ προτιμῶ τὰ γόργα, ποὺ λένε ἐμπρός σου ὅ, τι σκέπτονται, παρὰ τὰ κοριτοῖα ποὺ σὲ δέχονται θαυμάσια καὶ ἐπειτα σὲ περιγελοῦν ἀπὸ πίσω. — Τί λέτε γι' αὐτὰ;

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Ἐγκοινοῦνται : Διάφορα τῆς Βαλκανικῆς Συμμαχίας, τοῦ Τέλλου Ἄγρα, τοῦ Φάωνος, τοῦ Ναυάρχου Μιαούλη, τοῦ Σελιωμένου Κλαυδίου — «Τροσκυλίδες» τῆς Ἑλληνικῆς Αἰγῆς — «Τὸ στοιχεῖο» τοῦ Πολικοῦ Ἀστέρου — «Συννέφιασμα» τοῦ Κύματος — «Τρόπος κλπ.» τῆς Ἀφροδίτης Θαλάσσης — «Μογγολικός Μύθος» τοῦ Μεγάλου Ναπολέοντος — Μικρὰ διάφορα διαφόρων.

Ἀπορρίπτονται : «Μία ἐκδρομὴ» (ἄφροδῖτον) — «Ἡ καλὴ ἐνωσις» (γλωσσικὰ λάθη) — «Καράβια δοξαζόμενα» (στῆχοι ἄτεχνοι).

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Νέα ψευδώνυμα : Ποιητὴ Δόξα, ἁ (1) Δοξασμένος Σπερχειός, α. (Σ. Κ.) Στεναγμός τοῦ Ἀέμου, ἁ. (Ι. Κ.) Δοξαοστραφῆς Γαλαβίου, ἁ (,;);)

Ἀνανεώσεις ψευδωνύμων : Σύμβολον τοῦ Χριστιανισμοῦ, ἁ, Μαρομένο Φοδὶ, κ. Ἄγγελος Ἀδερφός, ἁ. Νικητὴς τοῦ Μαιζανίου, ἁ. Σανθὴ Νεράϊδα, κ.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρὰ Μυστικά ἐπιθυμοῦν ν' ἀνταλλάξουν : ὁ Ναύαρχος Μιαούλης (0) με Τέλλου Ἄγρα, Γενναίουργου Στρατηλάτη, Ἡρωϊκὴν Σάμον, Κομητιοπούλου, Δευτιὴν Χρυσάνθεμον, Φάωνο, Κέμα, Μπουμπουλίου, Σεντενιέρον Ἀείον, Χάριον, Ναυτικὴ τῆς Δέσφου, Ἐρημίδια, Νοσταλοῦσαν Σιωποπούλου, Ὀνειρον τῆς Πραγματικότητος, Ἡρώα τοῦ 1913, Λονδοβίτον Μπετόβεν, Ματωμένην Δόξαν, Μέγον Καποταντίνον, Ἰόλην, Ἀκτιὰ τῆς Ἐλευθερίας, Αἰάλα, Δουλοῦδι τῆς Καρδιάς, Ἰάδα Ἀῶσαν, Δορλοῖ, Τρελλὴν Ναυτοπούλου, Τρελλὴν Νεράϊδα, Ἐραλμῶν τοῦ Ἀναίου, Δοξαζόμενον Ρήνον — τὸ Πειρακτικόν (0) με Τέλλου Ἄγρα, Βαλκανικὴν Συμμαχίαν, Δοξαζόμενον Ρήνον, Τσοῦχτρον, Τσανοῖδον, Κέμα, Δωδωναῖον, Δορλοῖ, Νέλις, Φάωνο, Χάωνο — ἡ Τρικυμία (0) με Κύμα, Γίνικταν Ἐλπίδα, Ἀθώατα 1821—1913 — ἡ Ἡρωϊκὴ Σάμος (0) με Ἐξοριστον Ἀθίδα, Νέλις, Σβυστό μας Καρδίη.

Ἡ Διαπλάσις ἀσπάζεται τοὺς φίλους τῆς : Φάωνο (καλὰ αἰ ιστορικὰ ἐρωτήσεις, ἀλλὰ δὲν εἶνε δι' ὄλονος καὶ διὰ τοὺς ἐβδομαδικούς διαγωνισμούς προτιμῶ πῶ εὐκολὰ πράγματα) Ναύαρχον Μιαούλη (ἔστειλα) Ἐλεγιόμενον Κλαυδίον (καλλίτερα νὰ τοὺς διαλέξῃ ὁ Σύλλογος) Ἑλληνικὴν Αἰγῆν (ἀρατὸ τὸ γραμματικὸν σου) καὶ αἱ γυναικες εἰμποροῦν νὰ ὑπηρετοῦν κατ' ἄλλους τρόπους τὴν πατρίδα ἐκαστας ἐφ' ἑτέαρχη) Ναυτικὸν τοῦ Ἀέρου (δὲν εἰμπορῶ νὰ σου πῶ ποὺ λείπει ἡ λέξις ποὺ δὲν ἤδρες διὰ καὶ ἡ ἀνακάλυξις τῆς κενῆς εἰς ἐργασίᾳ τοῦ λύτου) Πολικὸν Ἀστέρα (προσετέθη τὸ ψευδώνυμον σου εἰς τὰς λύσεις) Δωδωναῖον (δελτικόν διειδικασθῆ) Ἀσκήσιον (ἐλπίξω, ὅτι ὄλαι σας αἱ ἀπορίαί τῶρα διελύθησαν) Ψαραπούλου (ἔστειλα) Ἐξοριστον Ἀθίδα (χαίρω πολὺ ποὺ εἶσαι εὐχαριστημένη εἰς τὴν νέαν σου διαμονὴν περιμένω τὰς ἐγτυπώσεις σου ἀπὸ ὄλα αὐτὰ τὰ ἀράια ποὺ θὰ γίνου) Ζεφυροῖδα (ἐλήφθησαν) δὲν ἀμφισβῆλαι διὰ τὴν ἀγάπην σου, θὰ ἤθελα ὅμως νὰ οικονομῆς κάπου κάπου ὄλοι-

γον καὶρὸν καὶ νὰ μὴ γράφῃς ὅποιος θέλει, ἐξοριεῖς...) **Κυριαζοῦσαν Κωνσταντίνον** (ισχυεῖ τοῦ ἀδελφοῦ τοῦ ἡ συγδρομῆ αὐτοῦ δὲν ἔχουν παρὰ νὰ πληρῶσιν διὰ ψευδώνυμον) **Νῆον Ἑλλάδα** (ἔστειλα ἐκ νέου.) **Π. Κ. Γ.** (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὰς καλὰς διαδόσεις) τὰς λύσεις σου ὅμως νὰ τὰς γράφῃς εἰς χαριστὸν χαρτί, ὄχι μαζί με τὸ γράμμα) **Πατριδα τῶν Ἡρώων** (ἔλαβαν τὴν φωτογραφίαν σου καὶ σ' εὐχαριστοῦν πολὺ) **Βασιλοκαιδα Ναυαῖον** (ἡ ἀπεργία τῶν τυπογράφων πταίει δὲν εἶδες τί ἔγραψα;) **Υδραῖαν Παιδοῦλαν** (σὲ παραπέμπω εἰς τὸ Ἀ' Κεφαλαῖον τοῦ ἄρθρου τοῦ Συγδρομητοῦ, τὸν ὅποιον ἔχει τὸν Κανονισμὸν τῶν ψευδωνύμων) **Νικὸν Π. Μ.** (εὐχαριστῶ δι' ὅσα γράφεις) **Ναυτικὸν** (κ' εἰδὲ τὰ ὄλα ὅ κ. Φ. σ' εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὰ προγράμματα) **Βουλγαροφάγον Εὐξῶνον** (σοὺ ἄρσεν λοιπὸν ἡ ὑποδοχὴ) **Γιγαντομάχον Ἑλλῆνα** (περιμένω καὶ τὰ περισσώτερα) **Κομητιοπούλου** (διειδικασθῆ) **Πεθαῖον τὸν Σάμον** (ὁ ἀριθμὸς τῆς εἰς 1103) **Νυροῦσαν Ἀμυγδαλίαν** (ἐλήφθη ἐγκαίρως) **Μπουμπουλίου** (ἀνόγητα) ὄχι δὲ! πολὺ μετροφορνεῖς!) **Χρυσάλλδα** (ἔστειλα) **Βουρὸ τῆς Μονωλιόσας, Πανελλήμιον Ἐνωσιον κτλ. κτλ.**

Εἰς ὄσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν ἡμέραν Μαγτίου, θέλω νὰ πῶ εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

(Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 29ης Ἀπριλίου ἀλλὰ καὶ πέραν τῆς προθεσμίας ταύτης, ἐφ' ὅσον δὲν θὰ ἔχουν ἀκόμη δημοσιεύθῃ)

122 Δεξιγράφος

Ἄπ' τὸ σῆμα σου λαμβάνω Ἐνα μέρος καὶ σὲ δύο Γράμματα κοντὰ τὸ βῆμα Καὶ νησι ἑλληνικὸ Βιολογία σου φιλάνω.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Δωδωναίου

123. Συλλαβόγραφος

Ἐνα γράμμα με φθόγγον ἐνώσω Καὶ τὴν πρώτην φωνὴν φανερώσω.

Ἐστὴν ὑπὸ τὸ Ἑλληνόπουλο τοῦ Ἄιμου

124. Στοιχειόγραφος

Τῆς Ρωσσίας ποταμοῦ Τὰ δύο ὄχρα ἂν ἀφαιρέσῃς; Βασιλείσσης λατρευτῆς Ἐβνομα θέποτελέσῃς.

Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Ἀτρομήτου Σαφραδέττας

125. Τονόγραφος

Ὅπως εἶμαι ἂν με πάρος Θὰ πεθόνῃς ἐτὴ στιγμῆ, Ἄν τὸν τόνον ἀναιδάσῃς, Νῆρος γίνομαι μικρῆ.

Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Ἐνθουσιώδους Κυπριοπούλας

126. Τρίγωνον

***** = Πόλις τῆς Ρουμανίας.
 ***** = Ἐπίθετον.
 ***** = Ἰερὰ ἀκρόπολις.
 ***** = Ἀγῆθ.
 ***** = Ἄντονομία.
 ***** = Σήμερονον.

Καὶ καθέτος τὸ θία.

Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Τελλῆς Νεράϊδας

127. Κρυπτογραφικόν

1 2 3 4 5 6 7 8 9 = Πόλις νήσου.
 2 6 8 = Θῶα.
 3 2 9 7 8 9 = Ζῶον.
 4 3 9 3 2 7 8 9 = Πτηνόν.
 5 6 7 3 = Γυνὴ τῆς Γραφῆς.
 6 3 2 = Ἦρα.
 7 4 3 2 7 3 = Νῆσος.
 8 9 6 7 2 8 9 = Φανταστικόν.
 9 6 2 8 9 = Ὑγρόν.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Δοξαζόμενον Ρήνον

128 Παίγιον

Διὰ τῶν γραμμάτων τῶν λέξεων: ἰός, γῆ, ἴλις νὰ σχηματισθῇ ἀρχαῖος βραχέος. Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Δόξης

129 Ἀκροστιχίς ἐξ ἀντιθέτων

Νὰ εὐρεθῶν ἀντιθέτα τῶν κατωθῶ λέξεων τοιαῦτα, ὥστε τὰρχικὰ τῶν νηποτελοῦν ἑνομα Μουσῆς:

ἄσχημος, χαμηλός, ἐπερηφάνος, πόλεμος, ἀσθενής, ὀλίγον, νύξ.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἀτρομήτου Βιζονάου

130 Φωνηενόλιπον

κντς - φλμς - λλλ Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Τέλλου Ἄγρα

ΑΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 51

550. Ἰταλία (ι, τὰ, Ἄσια). — 551. Κλέων-
 λῶον. — 552. Κυβέλη-Κοφέλη. — 553. Σινά.
 554. Π 555. Σ
 Δ Α Σ Δ Ι Α
 Π Α Ρ Ο Σ Γ Α Μ Ο Σ
 Σ Ο Σ Σ Α Ε Ω Ν Ι Α
 Σ Σ Α Ρ Ω Ν Ι Κ Ο Σ

556. Ἡ Ὑπάτη. — 557. ΔΑΝΑΟΣ-ΣΤΕΜΜΑ (Δἄσος, ἈρΤος, ΝΘΕ, ἈρΜα, ὈρΜος, ΣτΑγίρα) — 558. Ὅποιος μικρομαθῆναι δὲν γυροταφῆται: — 559. Ἀπὸ μωρὸ καὶ ἀπὸ τρελλὸ μαθαίνει τὴν ἀλήθειαν (ἀπὸ μωρὸ - κ' ἀπὸ τρε λα - μαθ' ἐν εἰς - τινὰ λίθῳ ᾧ).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Ἀνταλλάσσω γραμματόσημα ἀνταποδίδων Κυπριακά. — Φαίδωνα Γ. Κωνσταντινίδην, Λάρανακα (Κύπρου). (14, 24)

Angué, 44 Place des Carmes, Rouen France, échange vues, timbrées vue, Grèce et autres pays. (14, 25)

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

ΟΙ ΑΓΤΑΙ ΤΟΥ 9ου ΦΥΛΛΟΥ

(Ἰδε τὰς λύσεις εἰς τὴν σελίδα 89).

ΑΘΗΝΩΝ: Στέφ. Ἄγ. Φίλιππος, Ἰωάν. Α. Καραμάνος, Π. Κ. Γούσης, Μουσῆν Ἀμπελοορβίδην, Ν. Σ. Κουτασοβέλην.
 ΑΜΦΙΣΣΗΣ: Χρ. Καρούζος.
 ΒΟΛΟΥ: Δημ. Γ. Τραυανός, Θεόδ. Κλέντζης.
 ΔΗΜΗΤΡΕΩΣ: Κ. Γ. Παπαγεωργίου.
 ΖΑΚΥΝΘΟΥ: Στέφ. Ἰ. Παπαδάτος.
 ΗΡΑΚΛΕΪΟΥ: Χ. Γ. Λαζαρίδης, Τρελλὴ Νευτοπούλα.

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ: Ἀ. Δαλέγας.
 ΚΑΒΑΛΑΣ: Γ. Β. Τσιόλα.
 ΚΑΛΑΜΑΡ: Ν. Π. Μέντης.
 ΚΟΡΙΝΘΟΥ: Β. Ν. Σουδοβιάς.
 ΚΩΝΙΝΟΠΟΛΕΩΣ: Γ. Σ. Φιλιακόπουλος.
 ΛΑΡΙΣΣΗΣ: Γ. Δ. Σηλυβριδῆς, Ἀ. Καμάριας.
 ΛΕΒΑΔΕΙΑΣ: Γ. Ἰ. Νάκος.
 ΠΑΤΡΩΝ: Πατριὸν Ναυτοπούλου, Ἀ. Ἀ. Μεσοπέτης.
 ΠΕΙΡΑΙΑΣ: Γ. Π. Τροϊποσιμάδης Ἀντιγόνη Σ. Βακού.
 ΣΑΜΟΥ: Σύμβολον τοῦ Χριστιανισμοῦ, Κωστής Σμασός, Νεοδέατης.
 ΣΗΡΑΪΗΣ: Πολυτιμὸν Ἀεσιπούλου.
 ΥΔΡΑΣ: Ἄννα Ἀθ. Μάλλου, Ὑδραῖα Παυδοῦλα, Ἰωάννα Σαρ. Βενιζέλου, Θεοφανὴ Βυτοροπούλου, Θεοδώρα Βανδῶ, Ἄνδρ. Ζουρνάς, Ἐλένη Α. Δαρελιέου, Θεοδώρα Σ. Ντελετόγου, Ἐγνεία Π. Ζουρνάου.
 ΧΑΛΚΙΔΟΣ: Μαρίκα Σ. Μόνου.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Τῶν εὐρεθέντων ὀρθῶν τὴν λύσιν τὰ ὀνόματα ἐπέθεσαν εἰς τὴν πληροῦσιν καὶ ἐκλήρωσαν αἱ εἰς ἡς ἸΩΑΝΝΑ ΣΑΡ. ΒΕΝΙΖΕΛΟΥ ἐν Ὑδρῶ καὶ ΚΩΝ. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ ἐν Δημητσάνῃ, οἱ ὅσοις ἐνεργήσαν διὰ τρεῖς μήνας ἑκαστος ἀπὸ 1ης Μαγτίου.